

vendigt eller hensigtsmæssigt at forlange noget Udvalg, fordi jeg havde megen Tvivl eller saagodtsom ikke noget Haab om at kunne sætte den Anskuelse, som jeg forsvarede, igjennem, efterat Udfastets Motiver have vist, at alle de Jurister, der have yttret sig derover, vare imod den Betragtning, der ligger til Grund for min Anskuelse. Naar det ærede Thing desuagtet har besluttet at nedsætte et Udvalg, og har gjort mig den Ære at vælge mig til Medlem deraf, har jeg anset det for min Pligt atter at bringe Spørgsmaalet under Forhandling, og det er derfor, jeg har tilladt mig at stille et Endringsforslag. Jeg har ved dets Stillelse undgaaet at komme ind paa flere Spørgsmaal, der have været under Diskussion ved de foregaaende Arbejder, der ligge til Grund for Lovforslaget. Jeg er ikke gaaet ind paa Spørgsmaalet, om en Creditor bør i visse Tilfælde miste noget af sin Fordring, jeg er ikke gaaet ind paa, om det skulde være Majoriteten af Creditorerne eller Stifteretten, der skulde tage Beslutning herom; jeg har heller ikke indladt mig paa Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade Creditorernes Majoritet skulde udfindes, og jeg har undgaaet Spørgsmaalet om, hvorvidt der egentlig findes nogen Forskiel imellem Handelsboer og andre Boer; jeg har ikke søgt at give nogen Forklaring derover. Jeg skal blot bemærke, at der i den preussiske Lovgivning er gjort en bestemt Adskillelse mellem Handels- og andre Boer, idet der nemlig til det første Slags henregnes det Bo, som er opgivet af en Handelsmand, Skibsreder eller Fabrikfører. Jeg er heller ikke gaaet ind paa en Adskillelse mellem store og smaae Boer, da

der kan være forffjellige Meninger om, hvor Skielnemærket skal sættes; jeg skal dog bemærke, at der i den preussiske Lovgivning er gennemført en bestemt Forskiel i saa Henseende, idet de Boer, der udgjøre et Beløb af 1000 Thaler preussisk Courant og derunder, henregnes til smaa Boer, og at ligeledes den hamburgiske Fallitlovgivning opstiller en bestemt Forskiel, kun at den sætter Summen dobbelt saa høit, nemlig 4000 Mark Banco. Jeg formener, at det ikke vilde være saa vanskeligt at opstille en saadan Forskiel. Naar det er anført, at man ikke kan komme til nogen bestemt Grændse, da er dette Argument ganske rigtigt, men det foreskommer mig ikke at være synderligt afgjørende. En absolut rigtig Grændse kan man vel ikke sætte; men dersom det er hensigtsmæssigt at skielne mellem store og smaae Boer, forekommer det mig dog ikke, at det, at man maa sætte Grændsen noget vilkaarligt, kan være en Grund til at afholde Lovgivningen derfra. Det er noget, som er Tilfældet med næsten alle de Grændser, som sættes i Lovgivningen, at et absolut Beviis for deres Nødværdighed kan ikke føres. — Det, som Endringsforslaget gaaer ud paa, er at give den redelige Fallent Ret til i 5 Aar at være fri for Tiltale af Creditorerne for hans tidligere Gjæld, derved at skaffe ham Leilighed til at erhverve noget, og saaledes blive istand til at afbetale denne Gjæld. Jeg troer efter det, som jeg har anført ved 1ste Behandling, og som jeg nu ikke skal komme tilbage paa, at det er en retfærdig og billig Fordring, at den redelige Fallent aabnes Leilighed til at kunne komme ud af sin uhyggelige Stilling.